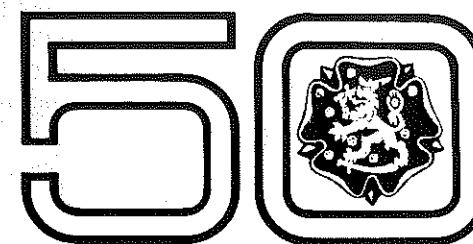


Oulun Reserviupseerikerhoa onnittelevat

Katri Antell Oy	Akateeminen Kirjakauppa
Arkkitehtitoimisto U Heikkinen	E-Öljyt
Helsingin Osakepankki	Insinööriyö Oy
Joukon Rauta Ky	Kaapeliteollisuus Oy
Kirjapaino Oy Kaleva	Kansallisosakepankki
Kemira Oy	Kesko Oy
Koskiliinat Oy	Käyttöauto Oy
V.E. Lipponen Oy	Mobil Oil Oy Ab
Oy Nokia Ab Elektroniikka	Oy Nokia Ab Kaapeli Oulu
Oulu Oy	Oulun Aluesäästöpankki
Oulun Autoliike Oy	Oulun Osuuspankki
Oulun Rakennus Oy	Oulun Toimistokone AD-REX Oy
Oulun Sato	Pohjalainen Oy
Pohjanmaa Oy	Postipankki
Rakennus Eskola Ky	Rautaruukki Oy
Rauma-Repola Oy Martinniemen tehtaas	Suomen Osuuskauppojen Keskuskunta
Salpa Oy	Suomen Yhdyspankki
Tavaratalo Tapuli	Turun Kultaseppä Oy
Urheilu ja Kalastus Oy	Urheilu ja Kalastus Oy Uko Auto
Vaatehuone 21	Arkkitehtitoimisto S Valjus Ky
Wetteri Oy	



**OULUN RESERVIUPSEERIKERHO
1933-1983**

OULUN RESERVIUPSEERIKERHO R.Y.
50-VUOTISJUHLA
OULUN KAUPUNGINTALON JUHLASALISSA 22. 10. 1983

OHJELMA

Alla marcia Jean Sibelius	Oulun Varuskuntasoihtokunta johtaa muskapt Martti Mattila
Tervehdyssanat Seppelepartion saattaminen	Kerhon puheenjohtaja Pekka Heikkinen
Sotilaspoika Fr Pacius	Oulun Varuskuntasoihtokunta
Lausuntaa	Pauli Prinkkilä
Juhlapuhe	Kenr Ensio Siilasvuo
RUL:n tervehdys	RUL:n toinen varapuheenjohtaja FT Juhani Paakkola
Kerhon kunniamarssi: Veljeyden tie säv. Esa Nordgren san. Heikki Väisänen	Upseerikuoro johtaa Rauno Rännäli
Kaunehin maa Leevi Madetoja	
Maamme	Varuskuntasoihtokunta, kuoro ja juhlayleisö
Kunniamerkit	

Oulun Reserviupseerikerho 1933—1983

Lyhennelmä Oulun Reserviupseerikerhon historiikista

Reserviupseerikoulun aloitettua toimintansa Haminassa 1920-luvun alussa oli vuosikymmenen loppuun mennessä koulutettu runsaasti reservinupseereita. Oulussa heitä oli tuolloin jo toista sataa. Halu seurata puolustusvoimien kehitystä ja täydentää sotilaallista peruskoulutusta antoivat sysäyksen reserviupseerikerhojen perustamiseen. Oulussa muodostettiin jo v. 1928 erityinen Helsingin kerhon alainen upseeriosasto. Huonojen yhteyksien takia toiminta ei päässyt alkua pitemmälle, tänne haluttiin itsenäistä kerhoa, joka paikallisin voimin kykenisi huolehtimaan jäsenistönsä jatkokoulutuksesta. Sotilasläänin- ja piirin esikuntien siirryttyä Ouluun 1930-luvun alussa saatiin runsaasti aktiiviupseereita päteviksi opettajiksi. Näin oli syntynyt hyvät edellytykset reserviupseerikerhon toiminnalle ja ennenkaikkea jatkokoulutukselle.

Perustava kokous kutsuttiin sanomalehti-ilmoituksella 22. 4. 1933 Pohjanmiesten kerholla keskustelemaan kerhon tarpeellisuudesta ja perustamisesta. Tässä kokouksessa päätettiin perustaa Oulun Reserviupseerikerho. Ensimmäinen johtokunta sai seuraavan kokoonpanon:

— puheenjohtaja	kapteeni	H Nieminen
— varapuheenjohtaja	kapteeni	E Kärnä
— sihteeri	insluutnantti	A Ruuska
— taloudenhoitaja	insluutnantti	A Ruuska
— jäsenet	kapteeni	J Kara
	insluutnantti	E Viljo
	vänrikki	O Piikivi
	vänrikki	A Takalo

Ensimmäisessä kokouksessa kerhoon liittyi noin 30 jäsentä.

Ensimmäinen vuosikymmen

Jäsenistön koulutus oli alusta alkaen päätoimintamuoto. Erityisen suuri ansio tästä lankeaa eversti, myöhemmin kenraaliluutnantti Hj

Siilasvuolle. Hänen johdollaan laadittiin koulutusohjelma, jota tarkistettiin vuosittain kokemusten myötä. Koulutuksen määrää kuvastaa parhaiten allaoleva taulukko.

Koulutus 1930-luvulla

Vuosi	Koulutustilaisuuksia	Tilaisuuksiin osallistui
1933	21 kpl	459 kerhon jäsentä
1934	34 »	772 » »
1935	29 »	1191 » »
1936	27 »	880 » »
1937	25 »	846 » »
Yht.	136 kpl	4148 kerhon jäsentä

Kesäaikoja lukuunottamatta tilaisuuksia oli 2—3 kertaa kuukaudessa. Ensimmäisinä vuosina opetus oli lähinnä luentoja ja alustuksia varsinaisten harjoitusten sisältyessä ohjelmaan 1936 alkaen. Aiheista kannattaa todeta, että ne sisälsivät ajankohtaisia aiheita kuten esimerkiksi Italian Abessinian sodasta, taktillista opetusta tehostettiin esimerkeillä sotahistoriasta, elokuvaa käytettiin opetuksen apuvälineenä jne.

Syksystä 1938 alkaen koulutustoiminta keskitettiin Sk-järjestölle samalla kun kertausharjoitustoiminta pääsi alkamaan. Näin kerhon merkitys koulutuksen antajana väheni. Oulussa ei reserviupseerikerhon ja sk-järjestön välillä päässyt kitkaa syntymään kuten eräillä paikkakunnilla. Kerhon uusi rooli ei kuitenkaan ehtinyt selkiytyä ennenkuin sen jäsenet kutsuttiin YH:iin ja syttyi Talvisota.

Varsinaista toimintaa ei kerholla sotien aikana luonnollisesti ollut pääosan jäsenistöstä ollessa johtajatehtävissä rintamajoukoissa. Kotirintamalle jääneet avustivat hätään joutuneita. Sodat vaativat myös Oulun Reserviupseerikerholta raskaat uhrit, jäsenistä kaatui 56 reservinupseeria, heistä 7 Talvisodassa ja 49 Jatkosodassa. Korkeimman sotilaallisen tunnustuksen saavutti kaksi kerhomme jäsentä. Mannerheimristin ritariksi nimitettiin luutnantti Paavo Koli ja vänrikki Arvo Mörö.

Uudelleen käynnistyminen, nousu aallonpohjasta

Välittömästi sotien jälkeistä toimintaa voisi luonnehtia lyhyesti: sitä

varjostivat monenlaiset huhut koko reserviupseeritoiminnan lakkauttamisesta. Todettakoon, että liittoutuneiden valvontakomissio ei kertaakaan tehnyt virallista esitystä liiton lakkauttamiseksi, vaikeudet olivat kotimaista laatua.

Eräänlaisena ylimenokautena voidaan pitää vv. 1945—47. Tuolloin toiminnalla pyrittiin ylläpitämään sotien vaikeina päivinä syntynyttä upseeriveruutta ja yhteishenkeä, autettiin vaikeuksiin joutuneiden omaisia samalla kun aloitettiin jäsenistön fyysisen kunnon ylläpitoon tähtäävä toiminta erilaisin kilpailuin. Kerhoillat tulivat kuvaan mukaan. Muuttuneet olosuhteet edellyttivät myös kerhon sääntöjen uusimista, jotka oikeusministeriö hyväksyi v. 1948. Oleellista oli ettei uusien sääntöjen mukaan ampumatoiminta eivätkä maastoharjoitukset sisältyneet toimintaohjelmiin. Vasta 10. 12. 1954 oikeusministeriö myönsi luvan myös ammunnan aloittamiseksi.

Oulun kerhon onni oli, että sen johtoon saatiin 1940-luvun lopulla päteviä voimia. Erityisesti on korostettava Väinö Veijolan ja F Kuusiston panosta. Väinö Veijola jaksoi isällisellä olemuksellaan ja optimismillaan luoda uskoa tulevaisuuteen. F Kuusisto puolestaan kiinnitti huomiota nuoriin ja toiminnan monipuolistamiseen. Heidän aikaan tai aloitteistaan syntyivät kerhon maja Rokualle, perustettiin erityinen naisjaosto, joka puolestaan hankki kerholle oman lipun.

Majan rakentamisesta tehtiin päätös 29. 1. 1948 kokouksessa. Piirustukset laati arkkitehti M Heikura, rakennustoimikuntaan tulivat hänen lisäksi kapteeni M Härö ja luutnantti L Maunu. Majan vihkiminen tapahtui 4. 12. 1949. Tänään maja on täysin sähköistetty sisältäen myös erillisen saunarakennuksen. Majan isäntinä eli majaanseereina ovat toimineet

1950	ltn E Tenhunen	1970—1972	kapt U Sikiö
1951—1965	kapt U Teirikko	1973—1975	ltn L Molin
1966—1969	ylil R Louhimaa	1976—	edelleen ylil M Linnaluoto

Majan merkitys, varsinkin toiminnan alkuaikoina oli erittäin suuri. Se tarjosi sopivan tukikohdan erilaisille kilpailuille, jäsenten hiihtolomille ja eräretkille. Tämän päivän kiireiselle ihmiselle sen sijainti saattaa olla kaukainen. Kuitenkin, jos arvostamme raikasta luontoa, loistavia liikuntamaastoja ja omaa rauhaa, tarjoaa ”Rokuli”, jonka se sai nimekseen nimikilpailun jälkeen, erinomaiset mahdollisuudet.

Edellä kuvattu majan rakentaminen aiheutti kerhon kassaan niin suuren loven, että sen täyttämiseen tarvittiin kaikki keinot. Mm. tästä syystä esitettiin, että elvytetään uudelleen jo v. 1946 esitetty ajatus eri-

tyisen naistoimikunnan perustamiseksi kerhon yhteyteen. Perustava kokous pidettiin Oulun Upseerikerholla 7. 3. 1950. Toiminnan tarkoituksiksi määriteltiin kerhon toiminnan tukeminen. Ensimmäinen johtokunta sai kokoonpanokseen:

puheenjohtaja	rva Mandi Alanne
varapuheenjohtaja	rva Inkeri Rajakaltio
sihteeri	rva Marjatta Sovelius
rahastonhoitaja	rva Ester Blässar

muiksi jäseniksi: rvat Vieno Forsman, Aili Jakola, Annikki Nikander, Aili Nurmiala, Aili Tenhunen ja Maire Virkkunen.

Todettakoon, että perustettu naisjaosto oli ensimmäinen Suomessa. Reserviupseeriliiton historia kertoo tosin, että Raumalla olisi vastaava jaosto aloittanut toimintansa ensimmäisenä 25. 5. 1950. Jo aikamäärien vertailu osoittaa liiton historiaan pujahtaneen virheen.

Naisjaoston ansiota oli osaltaan, että kerhon talous saatiin muuttamaan vuodessa vakiinnutetuksi. Erityisen merkittävää oli, kun jaosto lahjoitti kerholle oman lipun 22. 3. 1953 pidetyn 20-vuotisjuhlan yhteydessä.

Naisjaostoa, v. 1966 alkaen Oulun Reserviupseereiden Naiset, ovat sen toimintakautena johtaneet:

1950—60	Rva Mandi Alanne
1961—73	Rva Ilona Salonen
1974—77	Rva Valpuri Kaltio
1978—79	Rva Eila Perovaara
1980—81	Rva Salme Rahikkala
1982—	Rva Leena Lahtinen

Naisjaosto on yli kolmekymmenisen taipaleensa aikana saanut paljon aikaa. Paitsi kerhon talouden kohentamista on erityisesti korostettava sen toimintaa vapaaehtoisen maanpuolustustyön tukijana. Työ ei aina ole ollut näkyvää, mutta sitä arvokkaampaa.

Erilaisten harrastustoimintojen aloittaminen

Reserviläistötoiminnassa on kautta aikojen korostettu fyysisen kunnon ylläpitämisen tärkeyttä. Ampumataito ja suunnistus ovat lajeja, joiden harrastusta pidetään itsestään selvyysinä. Varsinainen liikuntatoiminta käynnistyi vasta v. 1947. Tuolloin kilpailtiin latusuunnistuksessa, suunnistuksessa ja hiihdossa, järjestettiin maastokilpailuita,

jotka sisälsivät kartanlukua eri tehtävineen ja suunnistusta. Lajit säilyivät suurinpiirtein samoina 1960-luvun puoliväliin, jolloin ohjelmaan tulivat lisäksi mm. lento- ja jalkapallo, 3-ottelu, uinti, ampumahiihto, partiokilpailut sekä prosenttimarsit ja -hiihdot.

Liikuntatoimintaa on kautta aikojen vaivannut eräänlainen vuoksi—luode jaksottelu. RUL:n mestaruuden Oulun kerho saavutti v. 1949 talvimestaruuskilpailuissa joukkueella ltn P Paaso, ltn J Kaunis-kangas ja ltn L Maunu. Myöhemmältä ajalta on todettava kapt T Lukkarisen menestys hänen saavuttaessa RUL:n mestaruuden 18. 9. 1960 syysmestaruuskilpailuissa. Kuitenkin on todettava, että liikuntaharrastus lepäsi melko kapealla pohjalla. Muutama huippu oli ja nekin etupäässä ikämiessarjoissa. Todelliseen massaliikuntaan ei 1940—50 luvuilla päästy.

Ampumaurheilu pääsi käynnistymään vasta v. 1955 alusta metsänhoitaja, ltn Eino Norion johdolla. Alusta alkaen pyrittiin lajin harrastajien piiriin saamaan muitakin kuin huippunimiä. Tässä mielessä ns prosenttiammunnat näyttelivät merkittävää osaa. Kilpailut järjestettiin lähinnä pistooli- ja pienoiskiväärilajeissa. Harrastus ei kuitenkaan levinnyt kovin laajaksi kuten alla olevasta taulukosta voi päätellä.

Osallistuminen prosenttiammuntoihin

Vuosi	Jäsenistöstä osallistui	
	Pist amm	P-kiv amm
1955	4 %	4 %
1956	2,5 %	3 %
1957	6 %	7 %
1958	11 %	11 %
1959	17 %	18 %
1960	19 %	19 %
1961	13,4 %	13 %
1962	20,6 %	21,2 %

Vuodesta 1963 alkaen prosenttiammunnat muuttuivat ns kuntoam-
munnoiksi. Tuosta alkaen jokaisen piti itse huolehtia tuloksensa talti-
oinnista ja ilmoittamisesta ampumapuseerille. Järjestelmä ei aina-
kaan Oulussa toiminut ja lajin harrastus kääntyi laskuun. Tunnetuim-
pia ampujanimiä Eino Norion lisäksi 1950—60 luvuilta olivat lääkapt

K Pajari, ylil O Lauste, kapt A Salo, kapt T Aho, vänr U Paasio, ylil
K Örö ja vänr K Outa.

Muista harrastuslajeista on vielä todettava autopartio- ja ns herras-
mieskilpailut. Autopartio käsitti johtajan, joka samalla oli auton kul-
jettaja, kartanlukijan ja kaksi maastomiestä. Tehtävinä partiolla oli
mm. kuljetun matkan arviointia, etäisyyden ja välimatkojen määrittä-
mistä, suunnistustehtäviä sekä ammuntaa. Partio saattoi jakaantua kil-
pailun aikana. Autopartiotoiminta eli voimakkainta aikaa 1960-luvun
kahtapuolta. Lopullisesti se näyttää lopahtaneen 1970-luvun alussa.
Yleensä kerhon partiot menestyivät hyvin piirin ja eri kerhojen välisis-
sä kilpailuissa. Näistä kannattaa mainita partiot, joiden johtajina toi-
mivat U Tieksoja, E Lattula ja O Lauste. Korostettakoon, että partion
menestys koostui jokaisen neljän jäsenen yhteistyöstä ja onnistumi-
sesta. Tässä mielessä ei pelkästään johtajan nimen mainitseminen tee
oikeutta partion muille jäsenille.

Saadakseen mahdollisimman monen jäsenen ulkoilmaan päätettiin
kokeilla ns herrasmieskilpailuita. Kokeiluvuosi 1961 osoitti, että kan-
nattajia löytyi runsaasti. Kilpailuilla ei ollut varsinaisia kiinteitä sään-
töjä. Yleensä ne sisälsivät leikkimielisiä tehtäviä, mutta myös asiallista
asiaa kuten suunnistusosuuden, kartanlukua ja ammuntaa. Pääasia oli
ettei vauhti saanut tappaa. Herrasmieskilpailuita pidettiin aina 1970-
luvun puoliväliin, sen jälkeen ne jäivät tilapäisiksi. Tällä toiminta-
muodolla luotiin hyvät yhteydet paitsi varuskuntaan ja reservin aliup-
seereihin myös eräisiin laitoksiin.

Toiminnan vakiinnuttaminen

Siirryttäessä 1950-luvulta seuraavalla vuosikymmenelle esitettiin toi-
vomuksia nuorten mukaansaamiseksi. Toisaalta jäsenmäärän kasvu
aiheutti toiminnallisia vaikeuksia. Oli syntymässä järjestötoiminnassa
tuttu ilmiö: järjestön kasvaessa tuli yhä vaikeammaksi saada jokainen
toiminnan piiriin. Tämä edellytti, että toimintamuotoja oli monipuoli-
listettava ja lisättävä. Lisäksi esiintyi mielipiteitä, jotka edellyttivät
aatteellisen toiminnan terävöittämistä ja selkiyttämistä.

Nuoret upseerit

Reserviupseeriliiton piirissä oli jo 1950-luvulla tutkittu mahdolli-
suuksia reserviupseeritoiminnan aikaansaamiseksi opiskelijoiden kes-
kuudessa. Samalla se kiinnitti kerhojen huomiota nuorten mukaansaa-

miseksi omiin yhdistyksiin. Useimmiten uuden toimintamuodon aloittaminen on kiinni henkilöstä ja vetäjästä; kenellä on tarmoa ja tahtoa se pääsee tuloksiin. Oulun kerhon riveissä oli innokas nuori vänrikki Heikki Miettunen. Hänen johdollaan perustettiin ns nuoret upseerit, joka muodosti oman toimikuntansa kerhossa. Tuloksia alkoi näkyä heti. Jo uuden toimikunnan perustamisvuonna 1959 aloitti kerhon oma lehti "Oulun Reserviupseeri" ilmestymisensä. Nuoret ryhtyivät ennakkoluulottomasti hakemaan yhteyksiä Oulun Yliopistoon tavoitteena reserviläistoiminnan alkuunpaneminen opiskelijoiden keskuudessa. Oulun Yliopiston Reserviupseereiden perustava kokous pidettiin 22. 3. 1961.

Nuorten aloitteesta päätettiin selvittää, miten kerhon organisaatiota olisi kehitettävä päämääränä

- toiminnan tehostaminen
- jäsenten aktiivisuuden lisääminen
- tiedotusjärjestelmän luominen

Toimikunta, joka jätti mietintönsä keväällä 1964 päätyi esittämään ns harrastuspiirien perustamista. Tällä tavoin olisi toiminta monipuolistunut. Näin saivat alkunsa jalkaväen-, tykistön- ja teknillisten ase-lajien harrastuspiirit. Ne toimivat aina v. 1978 saakka, jolloin niiden käyttövoima loppui.

Aatteellinen toiminta

Käsitteellä aatteellinen toiminta tarkoitetaan tässä yhteydessä niitä kerhon toimintamuotoja, joiden tarkoituksena on

- kansallisen itsenäisyyden ja maanpuolustushengen säilyttäminen
- edellisten sukupolvien työn kunnioittaminen ja esille tuominen
- maanpuolustus- ja turvallisuuspoliittisen tietouden levittäminen

Koska tämä esitys on lyhennelmä kerhon historiikista käsitellään vain tuota viimeksimainittua kohtaa.

Nuorison radikalismi, joka 1960-luvun alkupuolella levisi maahamme aiheutti luonnollisen vastareaktion niin kentällä kuin liitonkin taholta. Voidaan sanoa, että passinpolttamiset, sähköisten tiedotusvälineiden nuiva suhtautuminen maanpuolustukseen jne itseasiassa aktivoivat jäsenkuntaa ja loivat myönteistä ilmapiiriä kerhon toiminnalle. Tästä osoituksena on todettava, että jäsenmäärä 5-vuotiskautena 1966—70 kasvoi hyppäksenomaisesti eli 150 jäsenellä. Reserviupseeriliiton yhteyteen perustettiin 1960-luvun puolivälissä aatteellinen toimikunta, joka myöhemmin muuttui turvallisuuspoliittiseksi toimikun-

naksi. Periaateohjelmassa liitto korosti jokaisen reserviupseerin asennoitumisen ja toiminnan määräytyvän sekä rauhan että kansainvälisen kriisin aikana Suomen valtiosopimusten ja maan omaksuman puolueettomuuspolitiikan mukaisesti. Perinteellisen puolueettomuuspolitiikan onnistumiseksi maanpuolustuksen kehittäminen katsottiin taloudellisen ja muun kehittämistyön rinnalla ratkaisevan tärkeäksi. Reserviupseeriliitto ilmaisi tässä periaateohjelmassaan selkeästi seisovan-sa virallisen ulkopoliitiikan takana.

Kerhoille lähettämässään ohjeissa RUL korosti ettei aatteellisten toimikuntien työ rajoitu maanpuolustusaatteen levittämiseen vaan ehkäpä tärkeimmäksi muodostuu turvallisuuspolitiikkaan ja maanpuolustukseen liittyvän tietoaineksen tunnetuksi tekeminen oman jäsenkunnan keskuudessa mutta myös laajemmissakin piireissä.

Aatteellinen toimikunta perustettiin v. 1967 alussa pidetyssä vuosikokouksessa. Toimikunnan puheenjohtajaksi lupautui yll U Varjo, jäseniksi valittiin Kyösti Julku ja Heikki Miettunen.

Ensimmäinen toimintavuosi kului tulevan toiminnan kartoittamiseen ja esitelmävoiman hankkimiseen. Keväällä 1969 toimikunta pystyi "junaillemaan" todella mittavan ja arvovaltaisten alustajien pitämän luento- ja keskustelutarjan. Sille oli annettu nimeksi RAUHA VAI KONFLIKTI, reserviläinen sinusta on kysymys.

Aatteellisen toimikunnan työn päästyä näin hyvään vauhtiin aloitettiin myös varsinaiset turvallisuuspolitiikan kurssit, joissa annettiin tietopuolista opetusta turvallisuuspolitiikastamme. Ensimmäinen kurssi pidettiin v. 1972 alussa, opetus käsitti 20 eri alustusaihetta. Luennoitsijoiksi saatiin oululaisten asiantuntijoiden lisäksi mm. nykyinen kenrln A Pajunen, ulkoministeriöstä professori Keijo Korhonen, PE:sta sotatalousosaston edustaja. Kurssin päätti paneeli: puolueideologiat ja maanpuolustus jossa keskustelijoina olivat pohjois-suomalaiset kansanedustajat. Kurssin suoritti 20 kerhon jäsentä.

Edelläkuvatun kaltaiset kurssitukset tulivat kerholle melkoisen kalliiksi, yksinomaan ilmoituskulut maksoivat noin 2000 mk. Kurssien vetäjien osuus oli raskas, olihan se tehtävä oman työn ohessa talkootyönä. Ei olekaan ihme, että toiminnassa tuli katkos. Seuraavat kurssit pidettiin vuosikymmenen lopulla, nyt supistetulla ohjelmalla.

Kyetäkseen palkitsemaan vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön osallistuneen yksityisen jäsenen heräsi ajatus hankkia jokin näkyvä tunnustuspalkinto, joka annettaisiin vuosittain tässä työssä ansioituneimmalle. Kerhotoimikunta sai tehtäväkseen ajatuksen kehittämisen ja se päättyi kunniamiekkään.

Miekan lahjoitti kerhon jäsen, teollisuusneuvos Ville Rajakaltio.

Miekan ovat saaneet seuraavat kerhomme jäsenet:

- | | |
|-------------------------|----------------------------|
| 1. Ltn Timo Tähtinen | 9. Ylil Antti Rautio |
| 2. Ylil Eero Lattula | 10. Ylil Pentti Kärki |
| 3. Ylil Leo Maunu | 11. Ltn Pauli Moisala |
| 4. Ylil Unto Sikiö | 12. Ltn Pentti Kerola |
| 5. Ylil Lauri Haataja | 13. Kapt Tuomo Metsäranta |
| 6. Ylil Pentti Angeria | 14. Kapt Olli Linsuri |
| 7. Ltn Alpo Lehtonen | 15. Ltn Paavo Kaakinen |
| 8. Ylil Juhani Paakkola | 16. Ylil Markku Linnaluoto |

Sotilasarvot ovat myöntämisaikojensa mukaiset.

Koulutustoiminta

Kerhon toimintaan sisältyi ja sisältyy edelleen sotilaallisen kehityksen seuraaminen. Tätä toteutettiin mm. kerhoilloissa alustusten ja esitelmien muodossa, vieraillemalla varuskunnissa tai seuraamalla sotaharjoituksia, ampumaleirejä jne. Näiden toimintojen suunnittelussa otettiin huomioon Pariisin rauhansopimuksen määräykset, joiden mukaan järjestelmällinen sotilaskoulutus oli sallittua vain puolustusvoimissa.

Reserviupseeriliitto päätti 1960-luvun alussa ottaa johtamiskoulutuksen toiminnan piiriin. Ohjelma olisi laadittava sellaiseksi, että siitä olisi hyötyä nimenomaan siviilielämässä. Ennen toiminnan käynnistämistä paikallistasolla oli kuitenkin koulutettava piiri- ja kerhokouluttajat. Oulusta tähän osallistuivat ylil Oiva Savela ja vänr Vesa Pyykö. Johtamistaidon kurssin tuntimäärä oli 70 t ja käytännössä yhden kurssin läpivienti kesti lähes vuoden. Kurssin opetustarkoituksena oli

- jakaa käytännön johtamistaidollista tietoa
- tutkia käytännön pulmatilanteiden avulla johtamistilanteita
- kehittää sellaisia persoonallisuuden piirteitä, jotka soveltuvat nykyaikaiseen johtamisilmastoon ja edistävät yhteistoimintakykyä

Ensimmäinen kurssi alkoi Oulussa Oiva Savelan johdolla syksyllä 1968. Oppilaita oli 18, joista 15 oman kerhon jäseniä. Kursseja järjestettiin vuosien kuluessa kaikkiaan viisi joissa koulutettiin noin 80 henkeä.

Liikunta- ja ampumaharrastus

Kerhon liikuntatoiminnan päämääränä oli saada jäsenistö mahdollisimman runsaslukuisesti liikunnan pariin. Vaikeutena oli ja on edel-

leenkin, miten saada tilastoitua noin 600 jäsenen suoritukset. Ainoaksi, tehokkaaksi keinoksi osottautui, että nimetty henkilö kyseli jokaiselta jäseneltä henkilökohtaisesti kunkin suorituksia. Tällä tavoin menetellen todettiin eräänä vuonna noin 80 % osallistuneen kuntoliikuntaan. Kerho järjesti 1960-luvun lopulta aina 1976 saakka keväisin ja syksyisin erityisen kuntoviikon. Osallistujien vähenemisen myötä siirryttiin liikunnassa ns. pienryhmätoimintaan. Tämän tarkoituksena oli muutamien aktiivien kautta saada vähemmän harrastavat mukaan.

Kerho osallistui RUL:n kilpailutoimintaan sekä liitto- että piiritasolla. Suurimman menestyksen saavutti Antti Rautio voittaessaan v. 1968 pohjoismaisen maastomestaruuden. Todettakoon, että hän on voittanut ainakin kolme kertaa RUL:n mestaruuden kilpailu-uransa aikana. Muista menestyksekkäistä kerhon jäsenistä on todettava Juhani Paakkola, Eero Lattula, Paavo Poutiainen, Toivo Lukkarinen, Leo Maunu. Myös Pentti Halmetoja on mainittava nimenomaan yli-ikämiesten innokkaana osallistujana.

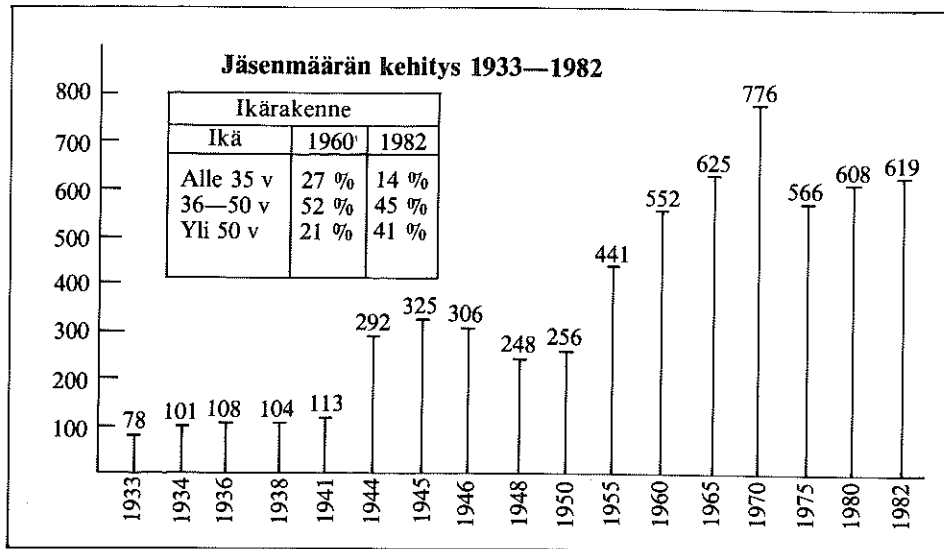
Ampumaurheilussa eräänlainen huippu sattui 1970-luvun alkuun. Tuolloisista ampujanimestä on todettava R Aario ampumatoimikunnan vetäjänä, Ossi Lauste, joka saavutti mm. RUL:n mestaruuden kenttäämmunnassa RUL:n ennätystuloksella. Muista nimistä on todettava P Kerola maastoampujana ja ennenkaikkea Seppo Irjala, joka oli mm. Suomen olympiajoukkueessa Münchenissä v. 1972.

Tiedotustoiminta

Kerhon eräänä tehtävänä on maanpuolustustahdon ja -tietouden levittäminen myös jäsenistön ulkopuolelle. Tältä pohjalta aloitettiin v. 1979 maanpuolustusaiheisen ilmaislehden jakaminen itsenäisyyspäivinä jokaiseen oululaiseen talouteen. Kirjoittajista todettakoon mm. oululaisten kansanedustajien puheenvuorot käsityksistään turvallisuuspolitiikastamme, pohjoissuomalaisten sotilashenkilöiden kirjoitukset, raja- ja merivartioston esittelyt, nuorison mielipiteitä maanpuolustuksesta jne. Kerho toivoo, että se saisi uusia innokkaita alan ammattilaisia riveihinsä, sillä toimintamuoto on osoittautunut sangen raskaaksi. Tärkeytensä vuoksi sitä aiotaan jatkaa tulevaisuudessakin.

Jäsenistö

Jäsenmäärän kehitys ilmenee oheisesta kuvasta, johon on sisällytetty tietoja ikärakenteesta. Arkistotietojen puutteellisuuden takia ei ikä-



rakennetta ennen sotia ole voitu selvittää. Jäsenmäärän huippu osuu 1970-luvun kahtapuolta. Juuri tuolloin aloitti aatteellinen toimikunta toimintansa samalla kun koulutus pääsi vauhtiin. Nämä yhdessä ajan hengen kanssa saattoivat olla vaikuttamassa jäsenmäärän voimakkaaseen nousuun.

Nuorten osuus sotien jälkeen on ollut suhteellisen pieni. Merkillepantavaa on, että kehitys on kulkenut nuorten yhä vähenevään suuntaan. Toisaalta on muistettava, että tämän päivän nuorella on suuret opintovelat, työnsaantivaiveuksia ja asunnonrahoitusongelmat. Nämä ovat tekijöitä, jotka kaikki vaikuttavat siten, että vasta yli kolmekymmentävuotiaana on aikaa miettiä muitakin kuin omaan toimeentuloon liittyviä asioita. Osaltaan nimenomaan Oulun kerhon kohdalla nuorten suhteellisen pieneen osuuteen vaikuttaa yliopiston yhteydessä toimiva reserviläiskerho.

Päätäntä

Kerhomme 50-vuotiseen taipaleeseen sisältyy sekä nousu- että laskukausia. Toiminnan käynnistyttyä keskityttiin koulutukseen, jonka tavoitteena oli peruskoulutuksen täydentäminen. Sotien jälkeen vasta 1950-luvulta päästiin uuteen nousuun. Ehkä kiihkein ja monipuolisin

kausi oli 1970-luvun vaihteessa, jolloin edettiin voimakkaasti aatteellisella rintamalla ja yleisen johtamistaidon kohottamisessa. Maanpuolustustietouden ja -tahdon levittäminen myös jäsenistön ulkopuolelle vakiintui aivan viime vuosina.

Tulevaisuuteen kerho katsoo luottavaisesti varsinkin kun pelastuspalvelu uutena toimintamuotona on juuri käynnistymässä. Tällä toiminnalla pyritään kouluttamaan käyttökelpoisia johtajia ja pelastusryhmiä viranomaisten avuksi eri onnettomuustilanteiden varalta. Kuitenkin, olipa toimintamuoto mikä tahansa päämääränä kerholla tulee edelleenkin olemaan Suomen turvallisuuspolitiikan tukeminen, maanpuolustustahdon ylläpitäminen ja kohottaminen ja tätä kautta Suomen itsenäisyyden säilyttäminen.

Oulun Reserviupseerikerhon puheenjohtajat

- 1933—43 Maj H Nieminen
- 1944—46 Maj E Kärnä
- 1947 Kapt J Peltari
- 1948—50 Evl V Veijola
- 1951—54 Kapt F Kuusisto
- 1955—57 Kapt O Kauniskangas
- 1958—59 Kapt E Pulkki
- 1960—61 Kapt O Kauniskangas
- 1962 Kapt O Kinos
- 1963—65 Kapt J Jorma
- 1966—67 Ylil O Karjalainen
- 1968—70 Ylil L Haataja
- 1971—72 Ylil J Paakkola
- 1973—74 Kapt U Sikiö
- 1975—77 Ltn P Moisala
- 1978—80 Kapt O Linsuri
- 1981—82 Maj T Härkönen
- 1983— Ylil P Heikkinen